

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
15 У.16086/16
04.05.2020. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Радојке Маринковић, председника већа, Весне Лазаревић и Гордане Богдановић, чланова већа, са судским саветником Иваном Гулан Радосављевић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Трбовић Младена из Београда, улица Петра Лековића бр. 4/4, кога заступа Синдикат полиције “Слога”, чији је председник Драган Жебељан из Београда, улица Дурмиторска 11-15, поднетој против туженог Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Веће у Новом Саду, ради поништаја решења, број: 116-2176/16 од 05.10.2016. године, у предмету дисциплинском, у нејавној седници већа одржаној дана 04.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Веће у Новом Саду, број: 116-2176/16 од 05.10.2016. године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОДБИЈА СЕ** захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијен је, као неоснован, приговор тужиоца као полицијског службеника у Полицијској испостави ЈУГ Полицијска управа у Панчеву, поднет преко заступника председника Синдиката полиције “Слога” из Београда и потврђује се решење Дисциплинског старешине Полицијска управе у Панчеву број: 116-2176/16 од 02.09.2016. године. Наведеним решењем од 02.09.2016. године, тужилац је оглашен одговорним што је неоправдано изостао са посла дана 22.,23.,24. и 25.07.2016. године, чиме је учинио тешку повреду службене дужности из члана 207. став 1. тачка 18. Закона о полицији (“Службени гласник РС”, бр. 6/16) – неоправдано изостајање са посла преко 3 радна дана у току једне календарске године, па му је на основу члана 209. став 1. тачка 5. Закона о полицији, изречена дисциплинска мера, престанак радног односа, а у складу са чланом 104. став 1. Закона о општем управном поступку, свака странка сноси своје трошкове.

Поднетом тужбом тужилац је оспорио законитост решења туженог органа, са разлога што у акту није правилно примењен закон и што чињенично стање

није потпуно и тачно утврђено и предложио је да суд тужбу уважи и побијено решење поништи, или да у смислу члана 43. став 1. Закона о управним споровима, својом пресудом реши управну ствар, с тим да пресуда замењује побијени акт туженог и да се истом стави ван снаге решење Дисциплинске комисије МУП РС бр. 116-2176/16 од 05.10.2016. године. Наводима тужбе указује се да тужиоца нико од надлежних старешина није обавестио о распореду и времену рада, што је законска обавеза послодавца, те да дисциплински старешина током дисциплинског поступка на ове битне чињенице није изводио доказе, сматрајући да су непотребни, иако су ове чињенице изузетно битне, пре свега с обзиром да је законска обавеза послодавца да запосленима организује рад на такав начин да ће запосленог обавестити о промени рада и то неколико дана унапред. У том смислу указује на одредбе члана 56. Закона о раду и члана 154. став 2. Закона о полицији, као и члан 6. Посебног колективног уговора за полицијске службенике и анекса тог уговора, који се на полицијске службенике примењује на основу члана 250. Закона о полицији и члана 8. Закона о раду, а којим је прописано да је послодавац дужан да полицијског службеника обавести о распореду и промени распореда радног времена, најмање 5 дана унапред. Истиче да из накнадних законских прописа произлази обавеза послодавца да организује рад запослених и да о том распореду обавештава запослене у законском року, што је од битног значаја за долазак на рад запосленог, а не постоји законска одредба, нити законским или подзаконским актом прописана обавеза запосленог да се јавља непосредном руководиоцу и проверава распоред рада. С тим у вези истиче да не постоји ни прописана законска обавеза тужиоца, као запосленог, који не мења послодавца да дан пошто потпише решење о распоређивању на ново радно место се јави следећег дана непосредном руководиоцу организационе јединице у којој је распоређен, како би га исти обавестио о новом распореду рада за наредну седмицу, а чак и да је тужилац имао намеру да се јави непосредном руководиоцу то није могао да учини јер му је решење о распоређивању незаконито с обзиром да у њему није наведено место рада полицијске станице. У вези са наведеним сматра да је послодавац имао законску обавезу да најмање 10 дана пре примене сачини распоред рада својих запослених, те да је законска обавеза непосредног руководиоца да о томе обавести запосленог, што у овом случају према тужиоцу није испоштовано, а дисциплински старешина нити Веће није узело у обзир. Даље, тужилац у тужби указује да га је послодавац у периоду од протеклих 6 месеци три пута распоређивао на различита радна места, да је решење о распоређивању издато ретроактивно 22.06.2016. године, којим се тужилац распоређује почевши од 15.06.2016. године, да у решењу није наведена организациона јединица рада, односно није написана полицијска испостава ЈУГ, да у одељењу полиције ПУ Панчево не постоји радно место полицајац у ОСЛ, док цитирани редним бројем 0331222 и систематизација припада радном месту полицајац у ОСЛ полицијској испостави ЈУГ. С тим у вези наглашава да није могао да се следећег дана од пријема решења јави руководиоцу полицијске испоставе ЈУГ, јер у решењу о распоређивању није наведено место рада што је грешка послодавца, а не запосленог који због тога трпи последице. Сматра да незаконито решење о распоређивању у коме није наведено исправно место рада јесте битна чињеница у вођењу дисциплинског поступка, јер такво решење не може бити извршно у смислу одласка на рад у полицијску испоставу ЈУГ ПУ Панчево, с обзиром да то није наведено у решењу о распоређивању. Указује да је од Жалбене комисије Владе РС, у вези са жалбом на решење о распоређивању затражио 24.10.2016. године, копију предмета са свим списима позивајући се на Закон о приступу информацијама од јавног значаја, али да тражене информације није добио у

прописаном року, као ни до подношења тужбе, због чега сматра да му је битно умањено право на информације које су битне за припрему тужбе и мериторно сагледавање случаја. У односу на дневни распоред рада полицијске испоставе ЈУГ ПУ Панчево за спорне дане 22., 23., 24. и 25.07.2016. године, указује да је његово име накнадно додато и оверено потписом и печатом, да је тужени одбио да му по Закону о приступу информацијама од јавног значаја достави тражене информације, односно копије распореда рада због чега је умањено право тужиоца да ваљано припреми тужбу и докаже своје тврдње, као и да се обратио Полицијској управи Панчево захтевом за разгледање и копију списка дисциплинског поступка који се против њега води и то 03.11.2016. године, преко писарнице, али да је овај захтев одбијен са образложењем да му је престао радни однос и да губи право да разгледа списка или добије копију предмета, као и да је Синдикату полиције сагласно Закону о приступу информацијама од јавног значаја предмет дат и да нема потребе да исти поново буде фотокопиран, али да наведена информација није тачна нити постоје докази да је пошта примљена. У односу на дневни распоред рада у полицијским станицама указује да накнадне измене у дневном распореду рада за дан који протекне нису могуће путем електронске апликације, те да се све измене ретроактивно могу дописати једино и искључиво ручно, да ручни унос тужиоца у дневни распоред рада доказује да послодавац није службеном поштом обавестио надлежну Полицијску управу да је тужилац распоређен на ново радно место, те да је руководиоца организационе јединице заправо учинио кривично дело фалцификовања службене исправе тиме што је ретроактивно ручно у дневном распореду рада унео име тужиоца и то тек 26.07.2016. године, када је тужилац обавестио да је распоређен, а та битна чињеница ће бити и предмет кривичне пријаве надлежном тужилаштву. Надаље, тужилац указује да је у спорне дане за које се терети да је неоправдано изостајао са посла налазио у просторијама послодавца, где је раздуживао опрему, осим спорног 25.07.2016. године, када је због хитности морао да одведе супругу која је била на одржавању ризичне трудноће, а малолетну ћерку није могао да остави саму у стану. Истиче да дисциплински старешина, као и веће Дисциплинске комисије није уважило ниједну проверљиву чињеницу коју је тужилац изнео кроз изјаву дату на записник од 31.08.2016. године, да није извео ниједан доказ, нити уважио предлоге које је тужилац дао кроз своју одбрану, а посебно да се може извршити увид где се тужилац налазио спорних дана приликом раздужења службене опреме којом је лично био задужен у одељењу за опсервације и документовање у седишту у КП у Београду, коју је био обавезан да раздужи по разним организационим јединицама Министарства у Београду која се налазе на различитим адресама, те да се ради о раздужењу по списку који му је дат и који садржи 7 ставки, с тим да викендом, субота и недеља, службе које су наведене у документу не раде. У том смислу, а имајући у виду да прописана правила о раздужењу нису јасна, тужилац се нашао у незавидној позицији, да исто тако може бити дисциплински гоњен и у случају уколико не раздужи поверену личну опрему организационе јединице у којој је радио. Сога сматра да је неприхватљив и без правног утемељења став Већа да је примарна ствар да се тужилац јави некоме од старешина у ПУ Панчево, а секундарна примопредаја дужности и раздужење опреме. Ово посебно што је једна од тешких повреда службене дужности везана за непрописно, неправилно или ненаменско коришћење, губљење или оштећење технике или друге опреме, односно средстава којима је запослени задужен или их користи у обављању службених задатака услед намерне или грубе непажње. Осим тога, сматра да је послодавац био у обавези да му изда решење о коришћењу годишњег одмора и омогући коришћење годишњег одмора који је остварио као лично право, те да

је старешина организационе јединице који је поднео предлог за покретање дисциплинског поступка могао тужиоцу да умањи коришћење годишњег одмора за дане који су спорни, с обзиром да није искористио свој годишњи одмор, нити је од стране послодавца добио наведено решење за коришћење годишњег одмора. Истиче да Дисциплинско веће ни овај аргумент није прихватило, као и да није узело у обзир да тужилац није учинио никакво дело које се гони по службеној дужности, да је узоран радник, награђиван, са добрим годишњим оценама и да је неспоразум могао да се реши и на тај начин што би му се за спорне дане умањило годишњи одмор. Насупрот томе, послодавац је решио да примени најдрастичнију меру у дисциплинском поступку престанак радног односа и да га удаљи из службе чак и са неискоришћеним годишњим одмором. У поднеску, достављеном суду дана 30.07.2019. године, пуномоћник тужиоца је остао у свему при тужби и предложио да суд тужиоцу призна трошкове суђења, те обавезе тужени орган да му надокнади трошкове управног спора по адвокатској тарифи за тужбу у износу од 16.500 динара, у року од 15 дана од пријема пресуде, са затезном каматом почев од дана извршности пресуде, односно од дана подношења тужбе па до дана коначне исплате под претњом принудног извршења, а имајући у виду да је одлуком Уставног суда у предмету ИУз-51/12 од 23.05.2013. године са седамнаесте седнице потврђено право да синдикати могу да заступају своје чланове и запослене на суду у судским споровима.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при оспореном решењу и предложио је да суд тужбу одбије у целости. Наводима тужбе понављајући наводе из образложења оспореног решења посебно указује да је јасно да је запослени након уручења решења о распоређивању имао примарну обавезу да се јави неком од надлежних старешина у ПУ у Панчеву, а да је његова секундарна обавеза била примопредаја и раздужење у претходној организационој јединици, да је старешина организационе јединице у којој је распоређен дужан да му омогући да се раздужи у претходној организационој јединици, што значи да је могао и морао да се јави новом старешини у ПУ Панчево и након тога уз даље договоре и консултације изврши обавезу раздуживања. Истиче да решење о распоређивању запосленог и примедбе на то решење нису били предмет овог дисциплинског поступка, због чега оно није требало бити разматрано, већ да је предмет дисциплинског поступка - изостанци запосленог од 22. до 25.07., а не датум доношења и датум са којим се распоређује у решењу о распоређивању, јер оно производи правно дејство од дана достављања а жалба на решење не одлаже извршење како је то у изреци решења и констатовано. Иако је у изреци решења о распоређивању конкретно радно место означено редним бројем, у њој је наведено да се запослени распоређује у Одељење полиције ПУ у Панчеву, а ПИ ЈУГ се налази у организационом саставу одељења полиције ПУ у Панчеву. Везано за примедбе да је име и презиме тужиоца накнадно дописано у дневне распореде рада, да није електронски заведено, Веће истиче да је организација и природа посла у полицијским испоставама и полицијским станицама таква да се у пракси подаци о електронском распореду могу ручно допунити и изменити због изненадних одсуства, актуелне безбедносне ситуације, премештају другог, уз печат и потпис овлашћених полицијских службеника, с обзиром на то да се он сачињава најкасније 48 сати пре дана за који се полицијски службеници на рад распоређују, те да није од значаја за решење ове ствари, ни то да ли су командир ПИ ЈУГ и одељење полиције били обавештени о овом распоређивању, ко је предлагач распоређивања и слично, већ је одлучна чињеница да је запосленом уручено решење о распоређивању 21.07.2016. године, након чега је био дужан да се наредног радног дана обрати и јави у нову организациону јединицу у

коју је распоређен, јер жалба на решење не одлаже његово извршење. Сматра да су неосноване примедбе да при изрицању дисциплинске мере није узет у обзир члан 216. Закона о полицији, јер се приликом одлучивања о дисциплинској мери позвао на тај правни основ, као и на члан 7. Уредбе о дисциплинској одговорности у МУП-у, а навео је и прописане критеријуме, да је најтежа дисциплинска мера престанак радног односа изречена тужиоцу на основу образложене оцене дисциплинског старешине у последњем пасусу треће стране, и првом, другом и трећем пасусу четврте стране решења, који је у конкретном случају узео у обзир све околности на које је био обавезан приликом изрицања дисциплинске мере. Веће је становишта да су у конкретној ствари отежавајуће околности под којима је запосленом изречена најтежа дисциплинска мера превагнуле на једином изнетом олакшавајућом околности, да није раније дисциплински кажњаван, а и да је Законом о државним службеницима у члану 131. став 1. тачка 4. Закона о државним службеницима прописан престанак радног односа по сили закона за овакве радње нечињења, односно за неоправдани изостанак са рада најмање 3 узастопна радна дана – трећег дана изостанка с рада. У односу на наводе да је запослени повреду извршио са умишљајем, Веће наводи да се ради о недостатку који није могао имати утицај на решење управне ствари, јер је тужилац имао посебан степен одговорности, с обзиром да је запослени са својством полицијског службеника са дугогодишњим радним стажом морао знати за обавезу одласка и јављања у нову организациону јединицу наредног радног дана по уручењу решења о распоређивању, нарочито што је у диспозитиву наведено да жалба не одлаже извршење. Сматра да је на основу изведених доказа несумњиво утврђено да је тужилац према потврди о привременој спречености за рад привремено спречен за рад био од 26. до 31.07.2016. године, чиме је оправдао изостанке за тај период, али да у периоду од 22. до 25.07.2016. године није ступио на рад у просторије ПУ у Панчеву и није се јавио непосредном старешини, нити је оправдао своје изостанке.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно члану 41. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Србије број 111/2009), оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је по предлогу за покретање дисциплинског поступка поднетом од стране надлежног старешине Полицијске управе Панчево ПИ ЈУГ, закључком покренут дисциплински поступак против тужиоца због тешке повреде службене дужности из члана 207. став 1. тачка 18. Закона о полицији, на основу члана 5. Уредбе о дисциплинској одговорности у Министарству унутрашњих послова, а због неоправданог изостајања тужиоца са посла дана 22., 23., 24. и 25.07.2016. године. Првостепеним решењем од 02.09.2016. године, тужилац је оглашен одговорним што је неоправдано изостао са посла дана 22., 23., 24. и 25.07.2016. године, чиме је учинио тешку повреду службене дужности из члана 207. став 1. тачка 18. Закона о полицији (“Службени гласник РС”, бр. 6/16) – неоправдано изостајање са посла преко 3 радна дана у току једне календарске године, па му је на основу члана 209. став 1. тачка 5. Закона о полицији, изричена дисциплинска мера, престанак радног односа. Према разлозима из образложења тог решења овако је одлучено јер је у проведеном дисциплинском поступку утврђено да је тужилац дана 20.07.2016. године, обавештен од стране непосредног старешине о решењу по коме је од дана 15.06.2016. године, распоређен на радном месту полицајца у Одељењу полиције ПУ Панчево, а да је дана 21.07.2016. године, ово решење и примио, а пријем својеручно потписао; да је у дане 22., 23., 24. и 25.07.2016. године, изостао са посла на који је

распоређен по наведеном решењу, а своје изостанке није оправдао. У датом образложењу, првостепени орган је оценио да је чињенично стање несумњиво утврђено на основу дневних распореда рада ПИ ЈУГ за дане 22., 23., 24. и 25.07.2016. године, решења МУП РС 03 број 112-252/2016-4 од 22.06.2016. године, дописа командира ПИ ЈУГ од 01.09.2016. године, као и на основу навода из изјаве тужиоца где не оспорава чињеницу да се није јавио у наведене дане у ПИ ЈУГ и да своје изостанке није оправдао, већ свој поступак правда чињеницом да наводно није знао где и када треба да се јави по решењу о распоређивању, иако је чланом 154. став 1. Закона о полицији прописано да је полицијски службеник дужан у обављању полицијских послова да ради по посебном распореду рада дневном или недељном, који одређује непосредни старешина, те да је сваки запослени дужан да сваки свој изостанак са посла оправда, односно покрије било потврдом о привременој спречености за рад, данима годишњег одмора или на други начин у складу са колективним уговором. Даље, према датим разлозима, након брижљиве оцене свих изведених доказа појединачно и у узајамној вези, првостепени орган је закључио да су се у радњама тужиоца ближе описаним у изреци решења стекла сва битна обележја тешке повреде службене дужности из члана 207. став 1. тачка 18. Закона о полицији – неоправдано изостајање са посла преко 3 радна дана у току једне календарске године, с обзиром да не постоје околности које би искључивале његову дисциплинску одговорност, јер је у време извршења повреде службене дужности био способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, при чему је повреду службене дужности учинио умишљајно када је био свестан свог дела и хтео његово извршење, због чега је оглашен одговорним за наведену повреду службене дужности. Према датим разлозима, у погледу одлучивања о дисциплинској мери узете су у обзир све околности из члана 216. Закона о полицији, па је од отежавајућих околности узета у обзир чињеница да је тужилац наведену повреду службене дужности учинио умишљајно и да се некоректно понашао у току вођења дисциплинског поступка, а од олакшавајућих околности да није раније дисциплински кажњаван. Са ових разлога, према образложењу првостепеног решења, тужиоцу је за ову тешку повреду службене дужности, у складу са чланом 209. став 1. тачка 5. Закона о полицији, изречена најтежа дисциплинска мера, имајући у виду сврху дисциплинског санкционисања, степена одговорности запосленог, последице повреде, као и субјективне и објективне околности под којима је тужилац извршио повреду службене дужности, посебно имајући у виду да запослени ни једног момента не признаје, нити увиђа своје погрешке, а никако не прихвата одговорност за оно што је учинио. Против наведеног решења тужилац је поднео приговор, који је оспореним решењем одбијен у целости, као неоснован. Према разлозима из образложења оспореног решења, тужени је оценио да је првостепени орган правилно и потпуно утврдио све околности везане за начин извршења дисциплинске повреде, као и врсту повреде, те да је утврдио да су се у радњи запосленог стекла обележја тешке повреде службене дужности из члана 207. став 1. тачка 18. Закона о полицији, јер је недвосмислено утврђено да је запослени неоправдано изостао са посла од 22. до 25.07.2016. године, да није ступио на рад у просторије ПУ у Панчеву, није се јавио непосредним старешинама, нити је оправдао те своје изостанке.

Оцењујући законитост оспореног решења, Управни суд налази да се основано тужбом указује да је тим решењем повређен закон на штету тужиоца. Ово јер је оспорено решење донела Дисциплинска комисија Министарства унутрашњих послова, Веће у Новом Саду, као колегијални орган, али се у списима достављеним суду не налази записник о већању и гласању, као доказ да је овај колегијални орган

квалификованом већином донео одлуку по приговору тужиоца, нити се у списима налази забелешка о једногласно донетој одлуци о приговору, чиме су, по оцени суда учињене повреде правила поступања прописане одредбама члана 69. Закона о општем управном поступку, које су од битног утицаја на правилност решавања ове управне ствари, те их је потребно отклонити у поновном поступку решавања по приговору тужиоца.

Надаље, из списка предмета и оспореног решења произлази да је тужилац у дисциплинском поступку оглашен одговорним због тога што је учинио тешку повреду службене дужности из члана 207. став 1. тачка 18. Закона о полицији (“Службени гласник РС”, бр. 6/16) – неоправдано изостајање са посла преко 3 радна дана у току једне календарске године. Из наведене законске одредбе произлази да су битни елементи бића наведене тешке повреде службене дужности: да је полицијски службеник неоправдано изостао са посла преко 3 радна дана у току једне календарске године. У конкретном случају, према чињеничном опису радње извршења, тужилац је неоправдано изостао са посла у дане 22., 23., 24. и 25.07.2016. године, у Одељењу полиције ПУ Панчево, у које је распоређен на радно место полицајца од 15.06.2016. године, по решењу надлежног старешине које је примио дана 21.07.2016. године. Такође, из списка произлази да међу странкама није спорно, што се види и из календара за 2016. годину, да су наведени дани: 22.07. - петак, 23.07. - субота, 24.07. - недеља и 25.07. - понедељак.

Према одредби члана 153. Закона о полицији (“Службени гласник РС”, бр. 6/16) под насловом “Радно време”, полиција је организована тако да се полицијски послови обављају 24 часа дневно (став 1); радни дан по правилу траје 8 часова. Радна недеља траје 5 радних дана, односно 40 часова (став 2); Изузетно од става 2. овога члана, за поједине полицијске службенике, у зависности од потреба службе, и у складу са локалним приликама, односно када се рад обавља у сменама, ноћу или када природа посла и организација рада то захтева, министар може прописати и другачију организацију рада. (став 3). Одредбом члана 154. истог закона, под насловом “Посебан распоред рада” прописано је да је полицијски службеник дужан у обављању полицијских послова да ради по посебном распореду рада (дневном или недељном), који одређује непосредни руководиоца (став 1); непосредни руководиоца из става 1. овог члана, дужан је да обавести полицијског службеника о распореду и промени распореда радног времена, најмање 24 часа пре промене распореда радног времена (став 2); Посебан распоред рада, у смислу става 1. овог члана подразумева, између осталог, рад суботама, недељама, празницима и другим нерадним данима (став 3. тачка 3.).

Сагласно наведеним одредбама чл. 153. и 154. Закона о полицији, радни дани за тужиоца као полицијског службеника јесу петак 22.07. и понедељак 25.07., док је у суботу 23.07. и недељу 24.07., тужилац био дужан да ради само ако је за то био одређен по посебном распореду рада сачињеном од стране непосредног руководиоца о чему је најмање 24 часа пре обавештен од стране непосредног руководиоца.

Међутим, из стања у достављеним списима, и то фотокопије извештаја од 01.09.2016. године, који је потписан од стране главног полицијског инспектора, Горана Красавчевића, командира полицијске испоставе ЈУГ, који је према стању у списима и непосредни руководиоца тужиоцу на означеном радном месту у наведеној полицијској испостави, види се да је у извештају наведено да је решење о распоређивању тужиоца на рад у полицијску испоставу ЈУГ, достављено тој испостави факсом примљеним дана 27.07.2016. године у 12,19 часова; да је дана 29.07.2016. године, дописан руком тужилац

у дневни распоред рада за дане 22., 23., 24. и 25.07.2016. године; да кроз систем није могао бити уписан за дане који су већ прошли, већ је то учињено ручно уз печат и потпис. Из фотокопије распореда рада – дневног распореда са одштампаним именима полицијских службеника распоређених за рад у дане 23.07.2016. године (субота) и 24.07.2016. године (недеља), се види да је под “локална делатност” руком уписано име и презиме тужиоца за рад од 07 до 15 часова, те да није дошао, а наведени упис потписан и оверен печатом, док се у списима не налазе докази да је тужилац обавештен да по овом посебном распореду ради у суботу 23.07. и недељу 24.07. 2016. године. Код наведеног, по налажењу суда, не може се прихватити као правилна оцена туженог да је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења неспорно утврђено да је тужилац сагласно закону по посебном распореду рада био одређен да ради у дане 23. и 24.07.2016. године (субота и недеља), односно да је тужилац неоправдано изостао са посла у дане 22., 23., 24. и 25.07.2016. године, а следствено томе ни правилност закључка туженог да је приговор тужиоца неоснован јер је у дисциплинском поступку на несумњив начин утврђено да су у конкретном случају остварени сви елементи бића дисциплинске повреде из члана 207. став 1. тачка 18. Закона о полицији, неоправдано изостајање са посла преко 3 радна дана у току једне календарске године. Поред наведеног, тужиоцу је за наведену повреду службене дужности изречена најстрожа дисциплинска мера престанка радног односа, али у образложењу првостепеног нити оспореног решења нису садржани ваљани разлози у смислу члана 7. Уредбе о дисциплинској одговорности у Министарству унутрашњих послова («Службени гласник РС» бр. 8/06), којим је прописано да се при изрицању дисциплинске мере води рачуна о степену одговорности запосленог, тежини последица повреде службене дужности, субјективним и објективним околностима под којима је повреда службене дужности извршена, као и о раније изреченим дисциплинским мерама које нису избрисане из евиденције, односно зашто је код тако утврђене дисциплинске одговорности тужиоцу у конкретном случају изрекао најтежу предвиђену дисциплинску меру престанка радног односа, а докази о чињеницама и околностима због којих је тако поступио не налазе се ни у списима предмета. Будући да правилност одлуке дате у диспозитиву и разлози садржани у образложењу оспореног решења не произлазе из чињеница и доказа који се налазе у достављеним списима, Управни суд налази да је оспорено решење захваћено битним повредама правила поступања прописаним одредбама члана 199. став 2. у вези члана 235. став 1. и 2. Закона о општем управном поступку, које повреде су од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари, због чега их је у поновном поступку потребно отклонити.

Суд је ценио наводе тужбе којима се указује да је право тужиоца повређено и на тај начин што му сагласно Закону о слободном приступу информацијама од јавног значаја нису достављене тражене информације у вези правног статуса решења о распоређивању и у вези са дисциплинским поступком, па налази да ови наводи нису од утицаја на решавање у овој управној ствари, будући да се дати наводи не односе на дисциплински поступак, већ на посебан поступак у примени наведеног Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја. Такође, цењени су наводи тужбе којима се оспорава правилност и законитост решења о распоређивању тужиоца од 22.06.2016. године, па суд налази да ни ови наводи нису од утицаја, јер предмет овог управног спора није оцена законитости решења о распоређивању, већ оцена законитост оспореног решења којим је у дисциплинском поступку одлучивано о дисциплинској одговорности тужиоца.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, Управни суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе. Ово стога, што је одлука суда у предметној правној ствари заснована на утврђеном постојању повреда правила поступка од стране туженог органа, које ће бити отклоњене у поновном поступку одлучивања по приговору.

Одлучујући о предлогу тужбе да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, суд налази да природа ове управне ствари не пружа поуздан основ за то, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима и да је економичније и целисходније да учињене повреде правила управног поступка надлежни орган управе отклони у поновном поступку одлучивања.

Са изнетих разлога налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је на основу члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде, како би се у поновном поступку донело правилно и на закону засновано решење о приговору тужиоца, с тим што је тужени орган везан правним схватањем I примедбама суда у погледу поступка из ове пресуде, у смислу члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Решавајући о захтеву тужиоца да му тужени орган надокнади трошкове овог управног спора, на име састава тужбе од стране пуномоћника Синдиката полиције "Слога" у износу од 16.500,00 динара, Управни суд је одлучио као у ставу II диспозитива, будући да тужиоца није заступао пуномоћник из реда адвоката. При томе је суд имао у виду наводе из поднеска којима се указује да је одлуком Уставног суда потврђено право да синдикати могу да заступају своје чланове и запослене на суду, у судским споровима, али налази да ти наводи нису од утицаја на другачију одлуку о трошковима спора, јер из наведене одлуке Уставног суда нити из одредаба других прописа, не произлази право синдиката на трошкове заступања применом Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 04.05.2020. године, 15 У.16086/16

Записничар
Ивана Гулан Радосављевић ,с.р.

Председник већа - судија
Радојка Маринковић ,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Бурић

МД

Република Србија
УПРАВНИ СУД

15 у 16086/2016 год.

26 MAY 2020

Београд

НАЛОГ ЗА ПЛАЋАЊЕ СУДСКЕ ТАКСЕ

Налаже се Трбовић Младен из Београда

ул. Петра Лековића бр. 4/4, да у року од 8

дана по пријему овог налога плати судску таксу за пресуду-решење, тужбу, захтев, у износу од 1370,00 динара, у предмету који се води код Управног суда.

Уплату судске таксе извршити у корист републичке судске таксе – Управни суд, у готовом новцу, на рачун бр. 840 - 0000029762845 - 93, сврха уплате – судска такса у предмету бр. 15476086/2016.

У случају непоступања по овом налогу у остављеном року, суд ће обавестити орган надлежан за послове јавних прихода, ради принудне наплате увећане за 50% на име казнене таксе.

О уплаћеној судској такси доставити доказ – један примерак уплатнице на адресу Управни суд, ул. Немањина бр. 9, 11000 Београд, у року од 8 дана од дана извршене уплате.

Управитељ писарнице